

Jaromír Schel, Vlastní křídla potěší

Naklad. Pikador books, České Budějovice

Jsou příběhy, které svého pana autora jaksi donutí, aby je vyprávěl a někdy taky napsal. Dlouho jsem si myslel, že právě tohle je podstata knih. Rostoucí obliba „paměti“ znamená – co vlastně? Že se orientujeme v historii doby, ve které se příběh odehrává? Že těch vymyšlených věcí už máme dost? Že se chceme něco dovědět o dobách dávných i nedávných?

Můžeme se nejdřív zeptat autora, proč své příběhy „sebral“ do téhle knihy - on nám to říká sám, např. na str.214 - ...když jsem se snažil s odstupem času lépe porozumět době, kterou jsem žil. A jistě i sám sobě, přidávám za sebe i z několika jiných míst knihy.

Zaujal mě například příběh statku v Záběhlicích, který Schelovým příbuzným rudoši vyvlastnili, sebrali, ukradli. Jednoho z bratrů to stálo život. Doplněno fotkou skoro ze současnosti, která je jako ilustrace skvělá!

Stojí za to vidět to levicové šílení pohledem kluka. Levice zvítězí, zmrví, co může a s velkým bratrem za hrbem si troufá všechno, i pověsit ženu – a ne Maryšu, podotýkám. Člověk dočte, zavře knížku a říká si – máme to tu zase, zas někdo chce řídit stát, nejlépe jako firmu! Jenže stát není firma a nejde ani naplánovat. Vždyť jsme to zažili!

Knihy je doplněna dobovými fotografiemi a na obálce je foto asambláže právě Jaromíra Schela – staříčkový krucifix bez kříže a Kristus má místo rukou za něž visí – ptačí brka. To je pro mě hodně obrazné, i překvapivé svou řečí symbolů. Vždyť Kristus dle pověstí uniknout na svobodu cestou na Kalvárii mohl, ale sám „odletět“ odmítl. Teprve na konci prý volal Boha otce. Ale jeho kříž se vždycky zazelená a přiláká nové autory...

Líbí se mi Schelovo psaní. Příběhy jsou dobře a čtivě napsané. Nečekejte žádné moralizování, jen radost ze života. V prvním příběhu o staré tabatěrce (už dneska spousta lidí neví co to je) je návrat do dětství. Znovu potvrzuje, jak důležitý je pro člověka právě tenhle čas. Jak velkou cenu má dobré dětství.

Proč se (později) student rozhodne jít fírat na Kladno? A obstojí?

Dál - viděli jsme několik filmů z časů, kdy málem vypukla jaderná válka velmocí (Kuba) – ale tady, v téhle „paměti“ nejde o ty hlavní hybatele světové, tady líčí vojáček, střelecké ucho, popluchy, které zažil v odlehle malé zemi, kde si lidi ani nemohli vybrat stranu, pro kterou padnou? Zažil noční buzerace, popluchy, které byly skutečné!

A nakonec – mám rád dobré konce a dobré pohledy do budoucna. To jsem dostal a přeju i vám.

Martin Patříčný